

Dg, naar det derhos udgaaer til den første danske Rigsdag, paa hvilken det er bitterligt nok, at en stor Deel af Landets Geistlighed ved Medborgeres Balsg er tilstede, og det en Rigsdag, om hvilken det er vor Forhaabning i Almindelighed, efter hvad der er erklæret af den høitærede Cultusminister, at den vil komme til at tage Deel i store Forandringer paa det kirkelige Gebeet, saa synes mig, der ikke kan være Betænkethed ved at indlade sig paa dette lille Forslag allerede nu. Dg det navnlig ogsaa paa Grund af den Betragtning, at vi, dersom vi dog skulle samles her om et halvt Aar og stemme det kirkelige angaaende, sagtens allerede nu bør have nogenslunde Forestilling om, hvad der er i Vente, saa vi ikke gaae aldeles iblinde den næste October imøde, uden mindste Forestilling om, hvad den høitærede Cultusminister under Danmarks nuværende Forhold kunde tænke paa at forelægge os, og uden mindste Anskuelse om, hvad det danske Folk venter, eller uden i mindste Maade at vide, i hvad Retning vi selv vilde erklære os. Men, have vi nogen Forestilling om, i hvad Retning der skal ske store Forandringer paa kirkelig Grund, saa kan det vistnok ikke være Andet ogsaa i den lille Sag, som for Diebliffet foreligger, end at vi ogsaa med Hensyn til den allerede denne Gang maae have en Forestilling om, hvorledes og hvordan den dog i det Hele taget stiller sig til Tidens Krav og til de øvrige Foranstaltninger, vi vente af Fremtiden, hvad Indholdet af Forslaget angaaer. Dg hvad Formen angaaer, er det i en vis Forstand Noget, der er givet ved selve Forslaget, at, dersom der kommer en kirkelig Lovgivning, som paa anden Maade end i dette Forslag er antydet, ordner den Indflydelse, hvilken Menigheden, Præsterne og Bisperne skulle have paa Psalmebøgernes Indførelse og Vedtagelse, saa vil dette være givet ved Bestemmelser, der gaae over det Hele, og som naturligviis vil have den særegne Bestemmelse i denne Lov, som siger, hvilket bestemt Antal der skal vedtage Forandringen, og i dets Sted udtale, at alle deßlige Sager skulle afgjøres enten alene af Biskopperne, eller alene af Cultusministeren, eller hvorledes nu forresten til den Tid Sagen stiller sig.

Vender jeg mig nu nærmere til Gjenstanden for mit Forslag, saa ligger det Spørgsmaal naturligviis allernærmest: Er der virkelig nogen Interesse, — naturligviis nærmest nogen aandelig Interesse, — i Bevægelse paa denne Grund; er det virkelig Umagen værd, for Diebliffet at tage denne Sag for? I denne Henseende skal jeg udbede mig Tilladelse til at gjøre det ærede Thing opmærksom paa, hvad vi vistnok alle vide, men hvad muligt ikke enhver strax i det første Dieblif, Forslaget bliver ham forelagt, tænker paa, at det ganske særdeles paa det aandelige Gebeet, paa det kirkelige Gebeet og nu her paa Psalmesangens Gebeet, — hvis Værd jeg ikke skal spille Tiden med at udhøve for det ærede Thing, — at det der ganske særdeles kommer an paa eet Aar i vore Medborgeres som i vort eget Liv, og at dette Aar er Confirmationsaaret. Det kommer an paa dette Aar, hvort det har været Skik til alle Tider, selv i saadanne, da det religiøse Liv var mattest og hvort det nu mangelstedes kraftigt yttres sig som en herlig Skik her i vort Fædreland, at Ungdommen lærer en Mængde Psalmer og aandelige Sange: lærer dem i den Alder, i hvilken man lærer bedst, og tager dem med sig, naar den gaaer ud fra Fædrenehjemmet, som andre søde Minde, — lærer dem af ældre Mænd, som efter Tiugenes Forhold i Almindelighed senere ville staae for deres Grindring i et venligt Lys. Jeg er ikke Statistiker, men mener, at det ikke er formeget antaget, at sikkert i hvert enkelt Aar en 30,000 Mennesker saaledes i vort Fædreland forberedes til deres Fremtid i religiøs Henseende, og det ganske særdeles ved Psalmerne, hvorved man paavirker dem, og som skal følge med dem i Fremtiden. Dg nu er det vist nok, at ligesom intet Barn let er tiltalt af, og intet Barn let kan tiltales af den autoriserede evangeliske Psalmebog, saaledes er det ikke hindret ved nogen Lov, og vil vel ikke let blive hindret, at man lader dem lære de Psalmer, der ere anderledes gode efter egen og Andres Erfaring, at man lader dem lære de Psalmer, hvori der er Liv, Aand og Kraft, og bryder sig ikke om, hvad enten de staae i en Bog i Folio, Octav eller Dwart, i en, der er autoriseret eller ikke. Men det er ligesaa vist, at, saalange deßlige